

Svend E. Johansen: Begrundelsen for det her behandlede Lovforslag er ikke svær at faa Øje paa. Som Riget fattes Penge, fattes ogsaa Københavns Kommune det fornødne Mammon. Derfor ønsker man Rigsdagens Bistand og Velsignelse til yderligere at malke de københavnske Borgere, og Henvendelsen til Rigsdagen om Hjælp er ikke saa helt galt fundet paa endda, for her kommer Kommunen unægtelig til Fagfolk, naar det drejer sig om at give Skatteskruen nok en Tand.

Desværre for Kommunens Pengetrang er Baggrunden for Henvendelsen ikke helt god. De københavnske Skatteborgere er nemlig i nøjagtig samme Situation som Kommunen: ogsaa de fattes Penge. Det er maaske endnu ikke gaaet op for Flertallet paa Københavns Raadhus, at alt er blevet dyrere for Borgerne. Til Gengæld er dette en ubarmhertig Kendsgerning for Byens Husholdninger. Der er man klar over, at Levnedsmidler og Statsskatter er gaaet godt i Vejret. Der ved man, at Kommunens Gas- og Lystrationering har gjort Forholdene paa disse Omraader vanskeligere og dyrere, og det kan kun blive en fattig Trøst, at der nu i Dagspressen bebudes yderligere Forhøjelse paa Gas og Lys. Der, i Husholdningerne, kender man til Brændselsmangel og skræppe Priser paa det Brændsel, man efter taalmodig Venten i Køen foran de kommunale Udleveringssteder allernaadigst kan faa Lov til at hente hjem i Spandevise.

Det er ikke just forjættende, at Staten for sin Part bebuder forøgede Skattebyrder. Det kan næppe heller skabe Glæde i Hjemmene, at Flertallet i Københavns Kommune hæsblæsende melder sig til Plyndringstogtet, og det er alt andet end beroligende, at Indenrigsministeren med den ham iboende Hjælpsomhed straks stiller sig til Kommunens Tjeneste og beredvilligt assisterer i Feltoget mod Københavnerne.

Jeg kunde have Lyst til at spørge Indenrigsministeren, der i denne Sag repræsenterer baade Regeringen og Københavns Kommune: Hvor skal Skatteyderne skaffe Pengene fra? Det kan vel ikke være undgaaet Indenrigsministerens Opmærksomhed, at Livet er blevet dyrere at leve, at Arbejdsløsheden er stigende, ikke mindst i København? Byrderne maa bæres, siges der. Ja vel, men kan man blive ved med at dænge Byrde paa Byrde paa Borgerne? Skal den offentlige Administration uforandret fortsætte sin Polyptilværelse og blot kræve, kræve og atter kræve, med det Resultat, at Erhvervslivet stagnerer, Ar-

bejdsløsheden stiger, og Fattigdommen breder sig i stadig højere Grad i Befolkningen?

Vi har et gammelt Ord, der siger, at man skal sætte Tæring efter Næring. Det er en god Leveregel, som ogsaa bør gælde offentlig Administration. Mon det ikke var en Idé, at Indenrigsministeren sagde til Københavns Kommune, at den skal sætte Tæring efter Næring? Lad Borgerrepræsentation og Magistrat først føre Bevis over for Københavns Borgere for, at den ønskede Forhøjelse er nødvendig, det vil sige uundgaaelig og vel at mærke uundgaaelig, fordi der nu ikke findes een overflødig Udgift paa Kommunens Budget, fordi enhver mulig Beparelse er opnaaet, fordi alt, hvad Fornuft, Dygtighed og administrativ Redelighed har kunnet gøre for at forvalte Borgernes Penge forsvarligt og godt, er gjort. Lad os faa dette Bevis, siger jeg, og lad os faa det paa den Maade, Loven om Indkomstskat til Københavns Kommune af 1910 hjemler det, gennem Udskrivning af et Skattevalg. Loven af 1910 indeholder netop en Beskyttelse for Borgerne, idet den lægger Loft over Skatterne, og der er ikke den fjerneste Grund for Rigsdagen til at nedrive dette Loft. Det er ikke Rigsdagen, men Københavns Borgere, der har den dybeste Interesse i Byens Skattepolitik, og derfor bør det ogsaa være Københavns Borgere, der gennem et Borgerrepræsentationsvalg tager Stilling til Byens økonomiske Forhold. Den Side af Sagen er da klar og ligetil.

Som sagt, Borgerne hænger selv godt nok økonomisk paa den, og de private Husholdninger maa spænde Livræmmen ind. Kan Københavns Kommune ikke gøre det samme? Kommunens Budget er, som det allerede tidligere er nævnt, paa ca. 120 Mill. Kr., og der maa nok kunne findes Poster, hvor Udgifterne kan nedbringes.

En Ting, der maa mane Rigsdagen til Forsigtighed i denne Sag, er Kvaliteten af Københavns Kommunes Administration. Den synes ikke at være Klasse A. Saadanne Ting som en Overskridelse paa ca. 1 200 000 Kr. ved Bygningen af Sundby Hospital og omkring 800 000 Kr. paa Bygningen af det saakaldte Lagkagehus paa Christianshavn vidner ikke om administrativ Kvalitet. Nogle af de Opgaver, Kommunen tager sig paa, er ganske ejendommelige og ofte en direkte Konkurrence til de Borgeres Erhvervsinteresse; paa hvis Skatteydelse den konkurrerende kommunale Virksomhed hviler. Her tænker jeg bl. a. paa den store monopolagtige Underskudsinstitution. Fol-